

Rozmowa z s. prof. UPJPII dr hab. Adelajdą Sielepin CHR

Okres Świąt Wielkanocnych, szczególnie liturgia Wigilii Paschalnej przypomina o niezwykłym darze Bożego miłosierdzia, jakim jest chrzest. Żeby lepiej uświadomić sobie wielkość tego daru, Liturgia podczas błogosławieństwa wody chrzcielnej odsyła nas do wydarzeń, które zapowiadały misterium tego sakramentu.

Ta starożytna modlitwa w swojej części wspominającej przywołuje przełomowe wydarzenia ze Starego Testamentu, w których Bóg objawił się i ratował swój lud. Wszystkie one zapowiadają chrzest, bo odnoszą się do wody i zasadniczej przemiany. Pierwszy epizod to potop, którego wody zatopiły grzech i dały szansę na odrodzenie. *Ten sam żywioł położył kres występkom i dał początek cnotom* – jak mówi tekst modlitwy. Drugi epizod to wyjście z niewoli egipskiej i ocalenie przez wody Morza Czerwonego, które rozstały się i pozwoliły przejść Izraelitom, a zatopiły pościg nieprzyjaciela. Wtedy wyzwolony lud *stał się obrazem przyszłej społeczności ochrzczonych*. Trzeci obraz – to Jezus w wodach Jordanu, gdzie przyjął chrzest z rąk Jana Chrzciciela, uświęcił wody i nadał zbawcze, sakramentalne znaczenie obrzędowi obmycia. Nie sposób pominąć jeszcze jednego odniesienia – do Ukrzyżowanego. Z Jego boku, z przebitego serca Jezusa, wypłynęła krew i woda – źródło miłosierdzia, owoc Jego zbawczej ofiary. Ze względu na wielki walor teologiczny modlitwa ta jest zalecana przy każdorazowym poświęceniu wody przed

chrztem dziecka lub dorosłego jako katecheza przygotowująca do sakramentu.

W tej rozmowie skupimy się przede wszystkim na poszczególnych darach, jakie otrzymujemy w sakramencie chrztu. Pierwszym z nich jest zupełne odpuszczenie win i kar.

Liturgiczna modlitwa poświęcenia wody w dalszej swojej części wylicza skutki chrztu. Pierwszym darem warunkującym dalsze dobra jest wyzwolenie się spod władzy zła, *obmycie z wszelkich brudów grzechu*. Człowiek zostaje uwolniony przede wszystkim od grzechu pierworodnego, który dziedziczy, a gdy jest dorosły, to również z grzechów osobistych. Z tego względu dorosły powinien okazać skruchę za popełnione winy i przystępować do chrztu z taką dyspozycją serca, jak do spowiedzi, z tym, że nie wyznaje nikomu swoich grzechów, nie ma jako takiej spowiedzi. Oczyszczenie z grzechów działa jak uleczenie dawnego człowieka, wyprostowanie zdeformowanej i obciążonej brzemieniem win natury i uzdolnienie do współpracy z Chrystusem.

Chrzest święty to narodziny do nowego życia w Chrystusie.

Modlitwa poświęcenia wody określa ten fakt jako *odrodzenie się z wody i z Ducha Świętego do nowego życia dziecka Bożego*. Chrzest przywraca człowiekowi godność synowską i królewską.

Stajemy się podobni do Syna Bożego, otrzymujemy nieodwołalne prawo do życia z Bogiem na wieki, ale przede wszystkim już teraz. Dlatego teologia przypomina, że ochrzczony ma prawo do pełnego uczestnictwa w Misterium Paschalnym Chrystusa, czyli w Eucharystii. Jest zdolny do komunii z Chrystusem, bo przeszkoda, jaką jest grzech, została usunięta.

Pan Bóg w tym sakramencie nie tylko nas „usynawia w Synu”, daje godność dzieci Bożych, ale także odpowiednio wyposaża, byśmy mogli rzeczywiście żyć na ziemi jako dzieci „Światłości” i wzrastać w nowym życiu.

Czytelnym znakiem i komentarzem nowej dyspozycji i ukierunkowania jest naznaczenie krzyżem w ramach tego sakramentu. U dziecka jest to niepozorny znak krzyża na czole, który kreśli szafarz sakramentu, rodzice i rodzice chrzestni. U dorosłego obrzęd jest bardziej rozbudowany, a przez to bardziej wymowny. Naznacza się bowiem czoło, oczy, uszy, usta (zmysły), barki i piersi (serce). Miejsca te wskazują na całego człowieka, który mocą paschalnej przemiany zostaje uzdolniony do poznawania Chrystusa i Jego nauki oraz do nowego patrzenia na życie – z punktu widzenia Chrystusa i Jego miłości. To są konkretne cechy nowego człowieka, o których należy pamiętać i korzystać z nich przez całe życie. Pamiętać, że się jest odkupionym, umiłowanym i wybranym, by dzielić się tym z innymi.

Od momentu przyjęcia sakramentu chrztu stajemy się nie tylko dziećmi Boga, ale także nasze czyste dusze są Jego mieszkaniem. To niewyobrażalna tajemnica miłości miłosiernej Boga do człowieka.

O zamieszkaniu Boga w duszy jest mowa przy okazji dwóch sakramentów: przede wszystkim Eucharystii, ale też i chrztu. Trzeba jednak pamiętać o różnicy. W sakramencie chrztu jest etap wstępny: stajemy się dopiero świątynią Du-

cha Świętego, mieszkaniem Boga, przygotowanym miejscem dla Niego. Jesteśmy niejako przeznaczeni i konsekrowani, aby być żywym tabernakulum. Natomiast Chrystus zamieszkuje w naszych sercach „przez wiarę”, jak podpowiada obrzęd naznaczenia krzyżem serca przy wejściu do katechumenatu. Poznawanie Go z Ewangelii i poddawanie się Jego działaniu sprawia, że stopniowo zostaje wypisywane Jego „prawo w naszych sercach”, czyli kształtuje się nasza wola naśladowania Go, nasze intencje scalają się z intencją Syna Bożego i dlatego ochrzczony jest zdolny i powinien coraz bardziej wybierać drogę Chrystusa w szczegółach swojego życia. Jest zdolny do tego, by codziennie bardziej się nawracać do Chrystusa.

Chrzest włącza nas w życie Chrystusa i Jego Mistycznego Ciała, czyli w życie wspólnoty Kościoła.

To bardzo istotny aspekt. Gdzie Chrystus, tam i Kościół. Nasza nowa tożsamość i przynależność do Chrystusa tworzą nowe relacje z ludźmi także odkupionymi, należącymi do Chrystusa. Jako dzieci jednego Boga stajemy się braćmi i siostrami w Chrystusie Synu Bożym. Warto o tym pamiętać na co dzień i z tego faktu czerpać motywację do miłości bliźniego – przebaczenia, wyrozumiałości i ofiarności. Jak Chrystus czynił, tak i my: *Już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus* – jak powie św. Paweł (por. Ga 2, 20). Chrzest uruchamia w nas nową postawę i nowy styl życia, który nazywamy duchowością chrzcielną.

*Za rozmowę serdecznie dziękuję
s. M. Elżbieta Siepak ZMBM*

Dzięki Ci, Boże, za chrzest święty,
Który mnie wszczepił w rodzinę Bożą,
Jest to dar łaski wielki i niepojęty,
Który nam dusze przeobraża.

(Dz. 1286)